

Taylor Swift: The Debut Years

EMILY YAHR

Taylor Swift

The Debut Years

De origin story: hoe Taylor Swift tijdens
haar eerste vier *eras* uitgroeide van
Nashville-countryster tot
wereldwijd popicoon

Vertaald door Rosalyn van Moorselaar

ISBN 978-90-492-0524-9

ISBN 978-94-023-2879-0 (e-book)

ISBN 978-90-492-1064-9 (audio)

NUR 320

Oorspronkelijke titel: *Taylor Swift – The Debut Years*

Vertaling: Rosalyn van Moorselaar

Omslagontwerp en -beeld: © Pankra

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 by Emily Yahr. All rights reserved.

This is an independent work and is not authorized, sponsored, or endorsed by Taylor Swift, her management, or any record labels or other entities with which she is affiliated.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn lieve vriendin Anna Fredman,
die een bron van inspiratie was voor mijn liefde voor boeken,
schrijven en countrymuziek

INHOUDSOPGAVE

PROLOOG	11
1 VAN WYOMISSING NAAR NASHVILLE	
2003-2004, DE PERIODE VOOR NASHVILLE	21
Songwriter: de making-of	30
Musicus: de making-of	37
Een ontwikkelingscontract: de making-of	44
Een pas beginnende artiest: de making-of	47
2 DIE AVOND IN HET BLUEBIRD CAFE	
2004-2005, TAYLORS EERSTE JAAR IN NASHVILLE	55
De kennismaking met Scott Borchetta	63
Het Bluebird Cafe	70
Big Machine	77
3 BEKENTENISSEN VAN EEN SONGWRITER IN HAAR TIENERJAREN	85
‘Brought Up That Way’	89
‘Being with My Baby’	90
‘Dark Blue Tennessee’	92
‘I Know What I Want’	93
‘Songs About You’	94
‘Firefly’	96
‘This Is Really Happening’	97
‘Me & Britany’	98

4	TAYLOR SWIFT: DE MAKING-OF	
	2005-2006, TAYLORS TWEEDE JAAR IN NASHVILLE	101
	Maak kennis met Liz Rose	111
	Maak kennis met Nathan Chapman	119
	Debuut	127
5	HET PAD EN DE RADIO	
	2005-2006, TAYLORS TWEEDE JAAR IN NASHVILLE,	
	DEEL 2	131
	Het belang van een platencontract	135
	Het belang van de radio	140
	Het belang van programmamakers	151
6	EEN MILJOEN HANDEN, EEN MILJOEN FANS	
	2006-2007, TAYLORS DERDE JAAR IN NASHVILLE	159
	Debuut in de Grand Ole Opry	170
	Debuut bij de awardshow	175
	Het tourneedebuut	184
7	FEARLESS	
	2007-2009, TAYLORS VIERDE EN VIJFDE JAAR	
	IN NASHVILLE	201
	Het tweede album	205
	De strijd tussen country en pop	215
	Echte sterren	225
8	TAYLOR BOUWT HAAR IMPERIUM OP	
	2009-2010, TAYLORS ZESDE JAAR IN NASHVILLE	233
	Taylor als CEO	241
	Taylor als rolmodel	252
	Taylor als beroemdheid	258
	Taylor en het vma-incident	263

9	NIET LANGER BANG: <i>SPEAK NOW</i>	
	2010-2011, TAYLORS ZEVENDE JAAR IN NASHVILLE	269
	Kritiek	273
	Het derde album	281
	De fans	286
10	DE DAGBOEKEN VAN FANS	295
	De brief	296
	Het vrijgezellenfeest	298
	De moderator	300
	De podcaster	301
	De puzzel	303
11	RED	
	2011-2012, TAYLORS ACHTSTE JAAR IN NASHVILLE	305
	Richting pop	313
	Het vierde album	319
	Een nieuw pad	322
12	GAMECHANGER	
	2012-2014, TAYLORS NEGENDE EN TIENDE JAAR IN NASHVILLE (EN DAARBUITEN)	327
	Het Taylor-effect	330
	Taylor gaat naar 1989	337
	Taylors afscheid	342
	Terug naar het Bluebird	346
13	GEDACHTEN OVER DE EERSTE JAREN	355
	DE JOURNALISTIEKE ACHTERGROND BIJ DIT BOEK	363
	DANKWOORD	365
	NOTEN	369

PROLOOG

Als je je brood verdient met het schrijven over popcultuur, stelt iedereen dezelfde vraag: wat is je beste anekdote over een beroemdheid?

Voor mij is er maar één antwoord.

Daarvoor moeten we terug naar 10 juli 2018, de avond dat ik naar Taylor Swifts Reputation Stadium Tour zou gaan in wat toen nog FedEx Field heette, net buiten Washington D.C. Als entertainmentjournalist bij *The Washington Post* volgde ik Taylors carrière al jaren, en de dag voor het concert ontving ik een onverwachte e-mail waardoor ik al mijn plannen moest wijzigen: een uitnodiging om vroeg naar het stadion te komen om Taylor te ontmoeten.

Natuurlijk zei ik ja. Tegen de tijd dat ik regelmatig over Taylor begon te schrijven, rond 2014, was het al moeilijk om een interview te regelen. Hoewel dit slechts een kort praatje zou worden, was het de perfecte gelegenheid om te ervaren hoe een van de invloedrijkste muzikanten ter wereld in het echt was.

Ik had alleen één klein, specifiek punt waar ik me zorgen over maakte. Ik zag regelmatig verslaggevers foto's met Taylor op social media plaatsen wanneer ze haar op evenementen ontmoetten, dus ik ging ervan uit dat er een aanbod voor een foto zou komen.

Bij *The Washington Post* had ik de regel om geen foto's met beroemdheden te laten maken als 'fan', omdat het mijn taak was om objectief over hen te berichten. Sommige sterren en hun managers waren hier in het verleden enigszins beledigd door, dus ik wilde het beleid graag van tevoren duidelijk maken. Ik zag al een gênant scenario voor me waarin ik in paniek 'NEE!' zou roepen als iemand met een camera in de buurt kwam. Ik legde mijn regel met betrekking tot foto's uit aan Taylors pr-manager en kreeg te horen dat het helemaal prima was, en dat ik zelfs een vriend, een andere journalist die naar de show ging, mee mocht nemen.

Dit bleef in mijn achterhoofd zitten terwijl ik in een kleine ruimte diep in het footballstadion stond. De bevriende journalist en ik wachtten tot Taylor klaar was met een meet-and-greet en dwaalden rond in een gedeelte met het thema *Reputation*, waar een gigantische troon stond.

Plotseling verscheen Taylor. Ze was heel lang, precies zoals iedereen haar altijd beschrijft, droeg een minirok met camouflageprint en een zwart topje en had haar make-up voor haar optreden al op. Ze leidde ons weg van een speaker waar muziek uit kwam naar een rustiger hoekje waar we elkaar beter konden verstaan.

Taylor was een heerlijke gesprekspartner: betrokken, attent en vol aandacht. Als je het niet wist, zou je nooit kunnen raden dat ze op het punt stond een concert te geven voor zo'n vijftigduizend mensen. We praatten ongeveer twintig minuten en toen vertelde haar pr-manager ons dat onze tijd erop zat. Taylor nam hartelijk afscheid van ons en bood aan – laatste kans! – om foto's te maken. Dat moest ik helaas afslaan.

Taylor liep naar de uitgang. Nog even draaide ze zich om, ze keek me aan en zei met een grijns: 'Dat komt er nu van als je ethisch wilt zijn!' En toen was ze weg, verdwenen in de nacht.

Mijn vriend en ik waren even sprakeloos. Toen Taylor uit het zicht was, barstten we in lachen uit, en sindsdien halen we deze (hilarische) zin steeds weer aan als we elkaar zien. Maar la-

ter – terwijl ik gigantische slangen over het scherm zag kronkelen tijdens ‘Look What You Made Me Do’, terwijl ik in de file stond na het concert en ik het nieuws volgde over de uitverkochte stadions over de hele wereld – bleef ik maar denken aan hoe Taylor helemaal opleefde toen ik tijdens ons gesprek één bepaald onderwerp aansneed: countrymuziek.

Dit lijkt misschien niet zo verrassend, aangezien ze begin jaren 2000 aan haar carrière begon als countryzangeres en wonderkind op het gebied van songwriting. Ze nam echter in 2014 afscheid van het genre met de release van wat ze haar ‘eerste gedocumenteerde, officiële popalbum’ noemde, de kaskraker *1989*. Sindsdien heeft Taylor zich gedistantieerd van de muziekwereld in Nashville. Ze begon weer te touren na een tijdje uit de schijnwerpers te zijn geweest toen ze door realityster Kim Kardashian werd afgeschilderd als een leugenaar en ‘slang’, iets wat een flinke tegenreactie teweegbracht. Het album en haar tournee *Reputation* waren een direct antwoord hierop, en ze leek klaar voor een nieuw hoofdstuk. Ik had me afgevraagd of ze het vervelend zou vinden dat ik over het verleden wilde spreken.

Maar ze leek dolgraag te praten over de countrymuziekindustrie en vooral over de songwriters, mensen die je waarschijnlijk alleen bij naam kent als je je echt in het onderwerp verdiept. Even vergat ik bijna dat ik met Taylor Swift, de megaster, in gesprek was. Het voelde eerder als een glimp van de Taylor Swift uit Wyomissing, Pennsylvania, die geobsedeerd raakte door countrymuziek en haar ouders smeekte om haar mee te nemen naar Nashville om haar droom in Music Row na te jagen.

Ik heb veel nagedacht over deze ontmoeting toen ik verslag deed van Taylors gigantische Eras Tour in 2023 en 2024, waarmee ze allerlei records brak. Tijdens die tour hoorde ik steeds dezelfde opmerking van lezers, vrienden, collega’s en familieleden: ‘Ik wist wel dat Taylor Swift een beroemdheid was, maar niet dat ze zó beroemd was.’ Aanvankelijk verraste dat me. Taylor

was al bijna twee decennia lang gestaag op weg naar wereldfaam, al sinds ze als zestienjarige op de countryradio zong. Ze had een band met fans opgebouwd via MySpace en wist vanaf het begin een schare volgelingen te verzamelen die vergelijkbaar was met de Beatlemania. In 2010 kon ze voor het eerst op een uitverkocht stadion rekenen. Taylor was zo'n alomtegenwoordig onderdeel van de cultuur geworden dat het me verbaasde dat er nog steeds mensen waren die haar achtergrondverhaal niet kenden. Toch is het logisch dat velen niet weten hoe ze begonnen is. Taylors fanbase, vol met diehard Swifties die de chronologie van haar leven tot in detail kennen, explodeerde in 2020 en groeide vervolgens uit tot een onbeheersbaar niveau. Daarbij speelden veel factoren een rol: de invloed van TikTok; de toenemende populariteit van haar indiefolkalbums *Folklore* en *Evermore* uit de pandemieperiode; de hype rond de heruitgaven van haar vroege albums; en het feit dat haar fanbase zich uitbreidde met een nieuwe generatie, op het moment dat ouders hun kinderen lieten kennismaken met haar muziek. Veel van deze nieuwe fans zagen Taylor als een popster en kenden alleen de grote lijnen van haar verhaal. Buiten haar vaste fans waren er ook talloze nieuwsgierige toeschouwers die nu elke dag een kop met 'Taylor Swift' voorbij zagen komen, en die eigenlijk geen idee hadden hoe ze zo ver was gekomen.

Tijdens de openingsavond van The Eras Tour in Glendale, Arizona, zag ik hoe Taylor het podium gebruikte om duidelijk te vertellen wie ze is en hoe ze de top heeft bereikt. Die avond bevatte haar akoestische 'verrassingsset' haar allereerste single: 'Tim McGraw', het countrynummer waarmee het allemaal begon.

Het verdient beslist aandacht dat een van 's werelds invloedrijkste beroemdheden haar carrière begonnen is in de countrymuziek, en vervolgens als eerste en enige vrouw meer dan honderd miljoen RIAA-gecertificeerde albums verkoopt en de succesvolste tournee aller tijden neerzet. En Taylors verhaal is cruciaal om te begrijpen hoe ze de superster is geworden die ze nu is.

Inmiddels staat Taylor Swift aan de wereldtop. Maar het begon allemaal in Nashville.

Als fan van countrymuziek voel ik me vaak onderdeel van een clubje onbegrepen mensen.

De invloed van het genre blijft vaak onopgemerkt in de mainstreamcultuur, begraven onder een stapel achterhaalde grappen en stereotyperingen. Daarnaast zijn er nog de superleuke en absoluut niet irritante discussies die oplaaien over wat nu eigenlijk ‘echte’ countrymuziek is. Toch blijft country een enorm populair genre dat vaak onderbelicht blijft. Ik heb er mijn missie van gemaakt om countrymuziek te verslaan voor *The Washington Post*, en ik heb meer dan tien jaar lang zo grondig mogelijk verslag gedaan van de industrie, van de successen tot de tekortkomingen.

Zelfs voordat ik voor mijn werk naar Nashville reisde, schreef ik al regelmatig over Taylor. Ik heb haar countrycarrière vanaf het begin op de voet gevolgd, en niet lang nadat ik in 2014 de popcultuurrubriek toegewezen kreeg, kondigde Taylor haar overstap naar pop aan met 1989. Ik was gefascineerd door de intense reactie die Taylor als countryzangeres teweeg had gebracht en ik was benieuwd hoe ze zich als popster zou ontwikkelen. O, had ik maar geweten wat er in het verschiep lag.

Het volgen van Taylor Swift is een rijke bron van inspiratie geweest en een van mijn favoriete onderdelen van mijn werk. In de ruim tien jaar die sindsdien zijn verstreken, heb ik zo’n honderd artikelen geschreven over vrijwel elk aspect van haar carrière: haar multiplatina albums, haar songwriting, haar marketinginzicht, haar aanpassingsvermogen aan wereldfaam, haar Grammy’s, haar tournees, haar relatie met de media en beroemdheden, haar fans en de publieke fascinatie voor haar privéleven. (Toen *USA Today* in 2023 aankondigde dat het moederbedrijf een full-time Taylor Swift-verslaggever in dienst zou nemen, hebben zo

veel mensen me dit nieuws doorgestuurd, dat ik de tel kwijtraakte, omdat ze wisten dat ik dat in feite al jaren deed.)

Afgezien van dat alles herinner ik me nog steeds het moment dat ik Taylor voor het eerst hoorde, tijdens mijn studententijd. Toen de antenne van mijn Honda Accord uit 1991 eindelijk meewerkte en het lokale countryradiostation vlak bij de campus van de universiteit van Maryland oppikte, genoot ik er echt van om nieuwe countrynummers te ontdekken. Ik had nog nooit iemand zoals Taylor gehoord. Countrysongwriters putten vrijwel altijd inspiratie uit hun eigen leven, maar deze teksten waren bijzonder specifiek, en tegelijkertijd universeel. Toen ik luisterde naar 'Tim McGraw' en 'Our Song' van haar debuutalbum, was ik onder de indruk van hoe zo'n jong persoon zo bondig kon verwoorden op welke manier muziek verbonden is met herinnering en nostalgie. Tijdens haar opmars naar de top, toen steeds meer mensen aandacht aan haar begonnen te besteden, was het steeds een fijne gedachte dat ze in de countrymuziek was begonnen.

Het begin van Taylors carrière was allesbehalve veelbelovend. In de countrymuziekindustrie gaat men op een heel specifieke manier te werk. Als tienermeisje was het kenmerkend voor Taylor dat ze haar eigen liedjes schreef over jongens, verliefdheden, relatiebreuken, vrienden en opgroeien, en dat paste niet in het traditionele plaatje. Toen ze ten tonele kwam, werd ze geconfronteerd met bergen scepticisme in een door mannen gedomineerde industrie, waar het een zeldzaamheid is om twee nummers van vrouwelijke artiesten vlak na elkaar op de radio te horen. Niemand wist zeker of dit zou werken.

Toch zijn we nu op dit punt beland.

Dit boek gaat in op alles wat Taylor Swift in haar tien jaar in de countrymuziek heeft meegemaakt, van haar verhuizing naar Nashville, vlak voor haar eerste jaar op de middelbare school in 2004, tot het moment waarop ze afscheid nam van het genre in 2014. Ik interviewde meer dan honderd mensen: songwriters,

producers, platenbazen, countryartiesten, muzikanten, vrienden van Taylor, haar medewerkers en fans, mensen uit de muziekindustrie die hun carrière deels aan haar te danken hebben... en degenen die twijfelden of ze ooit zou doorbreken.

Hoewel haar verhaal vaak wordt verteld alsof haar succes van de ene op de andere dag kwam, vergde het jaren van nauwgezet werk van Taylor zelf en de mensen om haar heen in de beginjaren, van wie sommigen deze herinneringen tot nu toe niet openbaar hebben gedeeld. Dit boek wordt verteld vanuit het perspectief van degenen die met haar hebben samengewerkt, haar paden hebben gekruist, door haar geïnspireerd zijn en veel hebben nagedacht over haar impact op de countrymuziek. Van sommige mensen heeft ze het leven veranderd zonder het zelf te weten.

De grote lijnen van Taylors begin in Music City zijn welbekend bij fans: op elfjarige leeftijd ging ze langs de deuren van platenzaken in Music Row om een demo karaoke-cd te pitchen. Haar ouders verhuisden met het gezin van Pennsylvania naar Nashville nadat ze op dertienjarige leeftijd een contract voor talentontwikkeling en op veertienjarige leeftijd een platencontract had getekend. Ze stond erop al haar eigen muziek te schrijven, ook al weigerden managers te geloven dat een zangeres in haar tienerjaren het in zich zou hebben om tienerfans, en met name meisjes, naar het genre te trekken. Ze trad op in het beroemde Bluebird Cafe, wat Scott Borchetta, een van de succesvolste managers daar op het gebied van radiopromotie, ertoe bracht haar een platencontract aan te bieden bij zijn nieuwe label, dat technisch gezien nog niet bestond. In oktober 2006 bracht ze op zestienjarige leeftijd haar eerste album, *Taylor Swift* (bij fans bekend als *Debut*), uit en er werden in negen maanden een miljoen exemplaren verkocht. Ze bracht nog drie countryalbums uit, *Fearless*, *Speak Now* en *Red*, waarvan bij elkaar meer dan 33 miljoen exemplaren verkocht werden in de Verenigde Staten.

Inmiddels zijn we twintig jaar verder en dit boek gaat veel ver-

der dan de bekende anekdotes. Niet alleen omdat er nieuwe details in staan, de hoogtepunten, de dieptepunten, de wendingen en de verrassingen, maar er blijkt ook uit dat niets hiervan toeval was. Nooit eerder was iemand in Nashville zo succesvol geweest als Taylor, maar er was ook nog nooit een artiest in haar tienerjaren geweest met zo'n heldere toekomstvisie en wat ze ervoor over zou hebben om die te bereiken. Het is een blik achter de schermen van de industrie, van het genre en van Taylors aanpak. Dit is het complete verhaal over hoe Taylor razendsnel opklom tot wereldster, hoe dit de countrymuziek veranderde – en hoe die muziek haar veranderde.

Het zou natuurlijk ideaal zijn geweest om Taylor voor dit project te interviewen, en ik heb meerdere pogingen gedaan om contact met haar op te nemen via haar pr-manager, onder andere via brieven, waarbij ik verzocht deze door te sturen naar Taylor en haar ouders. Maar tijdens het onderzoekstraject bleef ik denken aan de rode draad die ons verbond, als vrouwen en millennials die inspiratie haalden uit een genre waar dat niet makkelijk was, waar men zich soms – achter gesloten deuren en openlijk – afvroeg of vrouwen wel over iets konden schrijven wat het publiek wil horen. Ik heb veel geschreven over het feit dat er zo weinig vrouwen op de countryradio te horen zijn. Hun liedjes maken slechts ongeveer tien procent van de afspeellijsten uit. Veel vrouwelijke singer-songwriters worden afgewezen, omdat managers hun muziek niet begrijpen en ervan uitgaan dat fans dat ook niet zullen doen. Het is demotiverend voor mij als luisteraar. Tijdens het schrijven van dit boek dacht ik na over hoe dat moet zijn geweest voor Taylor om recht in haar gezicht zulke opmerkingen te krijgen over haar levenswerk.

Een aantal mannen die ik interviewde, zeiden hetzelfde tegen me als wat ze jaren eerder tegen Taylor zeiden: ze dachten niet dat iemand geïnteresseerd zou zijn in liedjes over de middelbare

school, die waren geschreven door een middelbare scholier. Een mannelijke manager zei dat hij, in tegenstelling tot veel collega's, wél had gedacht dat Taylor het in de countrymuziek zou kunnen maken bij een tienerpubliek; hij was alleen oprecht verbaasd dat volwassen vrouwen zich ook in Taylors teksten herkenden. Hij besepte niet dat je je altijd herinnert hoe het voelde in je tienertijd, waarbij de maatschappij je voorhield dat je gedachten, angsten en dromen onbenullig en onbeduidend waren, en hoe betekenisvol het op elke leeftijd kan zijn om een artiest te horen die die ervaringen serieus neemt.

In haar beginjaren kreeg Taylor te maken met heel wat journalisten die vaak op een ietwat afwijzende toon vragen stelden, een soort 'ach, wat schattig', en die wilden weten hoe een jong meisje uit Pennsylvania zo gek was geworden op countrymuziek. Ze herhaalde steeds dezelfde anekdotes: naast haar liefde voor verhalen, instrumenten en songwriting, werd ze geïnspireerd door de vrouwen uit de countrymuziek uit de jaren negentig. Ze bewonderde Shania Twains zelfvertrouwen, Faith Hills gratie en de creativiteit van de Dixie Chicks (inmiddels The Chicks).

'Mijn definitie van countrymuziek is eigenlijk heel simpel. Het is wanneer iemand zingt over zijn of haar leven en wat hij of zij kent, vanuit een authentieke plek,' zei Taylor ooit tegen de krant *The Independent*. Dat citaat is ingelijst en hangt in de Country Music Hall of Fame and Museum aan een muur in het Taylor Swift Education Center, dat werd gebouwd dankzij een donatie van Taylor van 4 miljoen dollar in 2012, op het moment waarop ze zich opmaakte om van country naar pop over te stappen.

Het is een van de vele plekken in Nashville waar Taylors aanwezigheid nog steeds voelbaar is. Zelfs toen Taylor van genre veranderde, begreep ze intuïtief dat muziek een gevoel is. En als dat gevoel je op de juiste manier raakt – vooral met indringende teksten over het echte leven, echte liefde en echte pijn – blijft het bij je. Voor altijd.

1

VAN
WYOMISSING
NAAR
NASHVILLE

2003-2004, DE PERIODE VOOR NASHVILLE

‘Ik schrijf mijn liedjes altijd zelf, en mijn roots liggen in de country-muziek. Ik hou van het geluid van violen en mandolines en ik hou van de verhalen die ten gehore worden gebracht in countryballads.’

– TAYLOR SWIFT TEGEN *A&F QUARTERLY* IN 2004

Taylor Swift had op dertienjarige leeftijd al veel muzikale talenten. Drummen hoorde daar niet bij.

In een uitgelaten bui, terwijl ze in 2003 aan verschillende nummers werkte met twee nieuwe coauteurs, Robert Ellis Orrall en Angelo Petraglia, sprong Taylor achter een drumstel dat Petraglia in zijn huis in Nashville had staan. Taylor pakte de drumstokken en probeerde op de maat te spelen, maar die had ze niet meteen te pakken.

‘Ik ben gewend om ergens goed in te zijn,’ protesteerde ze, half als grapje, half teleurgesteld dat ze niet meteen goed in drummen was.

Is er een citaat te vinden dat Taylor Swift beter omschrijft dan dit van haarzelf? Ze schepte niet op, ze constateerde gewoon een feit. Ze was een uitstekende leerling en won op de basisschool een poëziewedstrijd met een griezelig gedicht getiteld 'Een monster in mijn kast'. Tijdens een zomervakantie schreef ze een roman genaamd 'Een meisje dat meisje heet', over een moeder die een dochter heeft maar een zoon gewild had. In de brugklas speelde ze de hoofdrol als er theatervoorstellingen waren en ze zong het volkslied bij sportevenementen. O, en ze bewees al toen ze op de middelbare school zat dat ze als singer-songwriter talentvol genoeg was om een contract te tekenen bij RCA Records.

Zo'n twintig jaar later luisterde Orrall naar bandjes van hun oude songwritingssessies en hij stond versteld van deze uitspraak. Hij liet me een heel kort fragment horen van een bandje dat, zonder te overdrijven, een van de meest gewilde opnames in de muziekwereld is. Demo-opnames van Taylors allereerste countrynummers zijn erg gewild onder haar fans, en in de loop der jaren heeft Orrall talloze e-mails ontvangen van oplichters die zich voordeden als Taylor (bijvoorbeeld 'taylorswift13@gmail.com'), waarin ze zeiden dat ze hun exemplaar van deze of die demo kwijt waren en of hij zo vriendelijk wilde zijn om die hun toe te mailen. De bandjes zouden Orrall inmiddels een klein fortuin kunnen opleveren, maar hij respecteert Taylors privacy. Jaren geleden had hij haar vader beloofd dat hij ze nooit naar iemand zou sturen of openbaar zou maken.

'Het is heerlijk om weer even terug te gaan naar het verleden,' zei Orrall toen ik hem interviewde in zijn fraai ingerichte huis in een buitenwijk. Hij nodigde me uit een middag langs te komen om te luisteren naar zijn verhalen over zijn samenwerking met Taylor toen ze net in Nashville was. Hoewel we elkaar nog nooit hadden ontmoet, is Orrall zo iemand bij wie je je meteen op je gemak voelt. Hij heeft een vriendelijk gezicht met zijn bril, kan urenlang over muziek praten en zijn enthousiasme is aanstekelijk.

Hij liet me Taylors originele persmap zien die naar platenlabels was gestuurd, inclusief een korte biografie, op lichtpaars papier met sterretjes in de marge, met daarin een citaat van haar moeder: 'Het enige wat ze ooit wilde doen, was ZINGEN!' Ik ging Orralls studio binnen, waar de muren vol hingen met ingelijste platina platen (waaronder Taylors debuutalbum, waarvoor hij verschillende nummers schreef en produceerde) en certificaten ter ere van diverse nummer 1-countryhits, evenals zijn eigen schilderijen en kunstprojecten. Nadat hij wat oude bestanden op zijn computer had opgezocht, liet hij me een van de demo's horen die ze samen hadden geschreven maar die nooit was uitgebracht, een aangrijpende ballad met de naam 'Dark Blue Tennessee'. Hij schoot vol toen hij luisterde naar de aangrijpende tekst. Sinds de demo jaren geleden online uitlekte, zijn Taylors fans erdoor geobsedeerd.

Tijdens The Eras Tour speelde Taylor 'verrassingsnummers' tijdens het akoestische gedeelte van de show, waarbij ze willekeurige nummers uit haar enorme discografie kon kiezen. Daarom begon Orrall, destijds eind zestig, een TikTok-account om bij te houden hoeveel Swifties hem tagden wanneer Taylor een nummer speelde dat ze samen hadden geschreven. Ze zong 'A Place in This World' in Houston en 'I'm Only Me When I'm with You' in Cincinnati op gitaar; ze speelde 'Invisible' in Foxborough en 'Crazier' in Edinburgh op piano.

Orrall is niet bepaald een bekende naam, maar hij is een van mijn favorieten uit de wereld van de countrymuziek als het gaat om interviews. Het liefst praat ik met mensen die geen prominente rol spelen, maar ongemerkt achter de schermen de muziekgeschiedenis hebben helpen vormgeven. Ze zitten op de eerste rij en hebben van alles te vertellen.

Veel mensen die ik voor dit boek benaderde, wilden geen interview geven. Orrall wilde daarentegen dolgraag praten. Hij vindt het geweldig om terug te denken aan de tijd dat hij een

dertienjarige singer-songwriter een kans gaf, die uiteindelijk een enorme verandering in de industrie teweeg zou brengen. Taylor bepaalde uiteindelijk de beeldvorming ten opzichte van het genre in Nashville, omdat ze bewees dat er een jong publiek was dat snakte naar een zangeres die hen kon raken. Ze beïnvloedde artiesten en toekomstige managers in de countrymuziek en opende vele deuren als het gaat om popcountrymuziek. Ze gaf de carrières van andere zangers een boost door hen uit te nodigen voor haar voorprogramma tijdens tournees of door hun muziek te promoten. Zelfs een enkele tweet kon een piek in de verkoop veroorzaken. Dankzij haar hebben talloze mensen van haar leeftijd de countrymuziek ontdekt.

Destijds was ze echter gewoon een meisje uit Pennsylvania. Toen de familie Swift in Nashville aankwam, woonde Orrall daar al bijna vijftien jaar. In de jaren tachtig was hij rockzanger in de omgeving van Boston, en toen zijn platencontract niet werd verlengd, besloot hij Nashville een kans te geven. Hoewel sommige countrysterren ook wel eigen nummers schreven, merkte hij tijdens het lezen van *Billboard* op dat de auteursrechten van countrynummers vaak niet bij de artiest lagen, wat betekende dat er mogelijkheden waren voor zelfstandige songwriters. Ironisch genoeg werd dit moeilijker rond 2000 en 2010, toen de meeste populaire zangers in Nashville hun eigen liedjes wilden schrijven... mede door de invloed van Taylor. Daar komen we nog op terug!

Orrall stortte zich vol overgave op de lokale scene. Eén ding vergeet je nooit over Nashville: het is een kleine stad, letterlijk én figuurlijk. Het belangrijkste deel van Music Row, waar het hart van de countrymuziek is gevestigd, ligt aan 16th en 17th Avenue, eenrichtingsstraten die in tegengestelde richting lopen. Downtown ligt vlakbij, met wolkenkrabbers, hotels en kantoorgebouwen, net als Lower Broadway, de met neonlichten verlichte uitgaansbuurt vol bars van countryzangers en *honky-tonks* waar